

תלמוד
ירושלמי

עם פירוש
לב ירושלים

תלמוד
ירושלמי

מסכת נדרים

עם פירוש
לרב ירושלים

מה בני ברק תובביא
בשנת
ה'תרס"ג לרב ירושלים וקראו אליה
לפיק

אלו כו' מסתבר בחיפה שאינו חייב אלא אחת משום דאין שבעה חלה על שבעה כפרשיית (פ"ט):

הלכה ד מתני' סתם נדרים להחמיר. מי שנדר סתם, ולא פירש את כוונתו, ואפשר לפרש

לשנו להחמיר ולהקל, מפרשים נדרו להחמיר: ופירושו זהקל.

ואם הגדר מפרש אחר כך את כוונתו, הולכים אחר פירושו אף

להקל: כיצד, אמר הרי עלי כבש מלוח: או כבש מלוח: או כבש מלוח: וכיון נפק, או כיון נפק, אחת כו' פירש את דבריו: אם

ש' שמים נדר, אם נתחנן להתפיס את נדרו בכשר קרבן

שמולחם אותו דמיהו ויקרא ב' י' כל על קרבנך תקריב מלח, או

כיון שמנסכים אותו על המזבח (בספרי ט"ו ה'): אסור. המאכל על

הגדר לפי שהתפיסו בדבר הגדור: ואם ש' עבודה ורה. ואם כוונתו

היתה להתפיס את נדרו בכשר מלוח שמקריבים לעבודה וזה או

יין נסך שמנסכים לעבודה וזה: וסותר. המאכל, לפי שהתפיסו

בדבר האסור: ואם סתם. שנדר סתם ואינו יודע לפרש כוונתו, או

שהוא אומר נתחננתי כמו שיפרשו חכמים (פ"ט א'). אסור. המאכל על

הגדר, לפי שסתם נדרים להחמיר: הרי עלי כחרם. דבר זה: אם

כחרם ש' שמים נדר אסור. אם פירש שכוונתו היה לחרם המוקדש לבדק הבית אסור, לפי

שהתפיס נדרו ביהוה הגדור: ואם ש' חרם מותר. ואם כוונתו היה חרם היתר לכהנים (ענין פרק ה' א') סתם החרם

נתחנן לחרמים שכבר באו לרבי כהנים שירגו כחולין זה דבר המתור ואין נדרו נדר [ו]: ואם סתם אסור. ואם

נדר סתם ולא פירש כוונתו אסור, שסתם נדרים להחמיר: הרי עלי כמעשר. כשאמר כוונתו זה יהא עלי כמעשר:

אם כמעשר בהמה נדר. אם כוונתו כמעשר בהמה שמנסכים עשר בהמתו לזיר וקודא שם לעשירי שמקריבים אותו

בירושלים וכולו נאכל לבעלים: אסור. המאכל על ידו, דמעשר בהמה חשיב דבר הגדור, שצריך להקדישו על ידי שמעביר

הבהמתו בפתח וקודא שם מעשר לעשירי (פ"ט): ואם ש' דגן. ואם היתה כוונתו כמעשר ראשון שמפרשים מתבואה

בגזן: מותר. לפי שמעשר ראשון לאתרו שהפריש ממנו תרומת עשר מותר לזרע, ומצא שמתפיס נדרו בדבר

האסור: ואם סתם אסור. ואם נדר סתם ולא פירש את דבריו אסור, שסתם נדרים להחמיר: הרי עלי כתרומה. כשאמר מאכל זה עלי כתרומה: אם כתרומת הלישבה

נדר הרי זה אסור. אם כוונתו כתרומת השקלים של לשכת

הלכה ד מתני' סתם נדרים להחמיר

ופירושו להקל כיצד אמר הרי עלי כבשר מלוח וכיון נפק אם של שמים

נדר אסור ואם של ע"ז מותר ואם סתם אסור הרי עלי כחרם אם כחרם של שמים

נדר אסור ואם של כהנים מותר ואם סתם אסור הרי עלי כמעשר אם כמעשר בהמה

נדר אסור ואם של דגן מותר ואם סתם אסור הרי עלי כתרומה אם כתרומת הלישבה

נדר הרי זה אסור ואם של גזן מותר ואם סתם אסור דברי רבי מאיר וחכמים אומרים

סתם תרומה ביהודה אסורה ובגליל מותרת שאין אנשי גליל מכירין תרומת הלישבה

סתם חרמים ביהודה מותרין ובגליל אסורין שאין אנשי גליל מכירין חרמי כהנים:

גמ' הוון בעיי מימר מליח לעולם הא לשעה לא אמר ר' יודן מן מה

דתנינן הרי עלי כבשר מלוח וכיון נפק. הרי זה אסור מליח לשעה מלוח הוא. אי

זהו מלוח לשעה כיו דתני כיצד הוא עושה נותן את ידאביורים על גבי המלח והרופסו

המוקדש לבדק הבית שהוא דבר הגדור: **גמ' הוון בעיי מימר.** (סוגיא זו קאי אתא רבן לטן פרק א' א

הגדר מן המלח אינו אסור אלא מן המלח של דג. ואידין יסמיח ואיה מסתין דרין מיתין כל הסוגיא הכא כדרך הירושלמי) רצו בני

הישיבה לומר: מליח לעולם. דדווקא כשנמלח לצורך זמן מרובה חשיב מליח ונאסר מחמת נדרו: הא לשעה לא

אבל אם נמלח לצורך זמן מועט כגון לאכלו מיד לא חשיב מליח ואינו נאסר מחמת נדרו: אמר ר' יודן מן מה דתנינן

הרי עלי כבשר מלוח וכיון נפק הרי זה אסור מליח לשעה אסור הוא. מייית ר' יודן ראייה מוקתני במתני' הרי

עלי כבשר מליח אם נתחנן לכבשר של קרבנות אסור אלמא אפילו אם נמלח לשעה חשיב מליח מדנקרא בשך

קדשים כשר מליח: אי זהו מליח לשעה. כלומר, היכי משכחן לה דמליח קדשים הוי מליח לשעה: כיו דתני.

כדתניא בבבביתא (סבא בבבלי מנחות א'): הרי כיצד הוא עושה. בשעה

שנשד. כמליחת אימורי וחלבי הקרבנות: נותן את המלח על גבי האבר והרופסו

לצר השני וחרר נותן עליו מלח ומקריבן על גבי המזבח:

העורה, שנודדים אותם להקריב מהם קרבנות ציבור אסור, לפי שמתפיס בדבר הגדור: ואם ש' גזן מותר. ואם היתה כוונתו כתרומה שמפרשים בגזן היתין לכהנים מותר, לפי דחשיב מתפיס בדבר האסור שהתורה אסרה התרומה, ואינו

נאסר מחמת נדרו [ו]: ואם סתם אסור דברי ר' מאיר. ואם נדר סתם ולא פירש כוונתו אסור משום

סתם נדרים להחמיר: וחכמים אומרים. פליגי וס"ל: סתם תרומה ביהודה אסורה. אנשי

יהודה שהיו קרובים לבית המקדש, היו רגילים להזכיר תרומת הלישבה כשם תרומה סתם,

ולפיכך ביהודה מי שנדר סתם הרי עלי כתרומה מפרשים דבריו כתרומת הלישבה ואסור: ובגליל

מותרת. כשהזכיר תרומה סתם: שאין אנשי גליל מכירין תרומת חרמים

הלישבה. כלומר, כיון שאנשי גליל רחוקים מירושלים אינם

רגילים כתרומת הלישבה, לכן הגדור הרי עלי כתרומה סתם, כוונתו לתרומת גזן: סתם

חרמים ביהודה מותרין. שאנשי יהודה רגילים היו בחרמי כהנים,

וקוראים להם בשם חרמים סתם, הילכך הגדור שם סתם כחרם אין

נדרו נדר, שכוונתו לחרם של כהנים שהוא דבר המותר: ובגליל

אסורין. סתם חרמים אסורים: שאין אנשי גליל מכירין חרמי

כהנים. ולכן הגדור סתם כחרם נדרו נדר, שכוונתו לחרם

המוקדש לבדק הבית שהוא דבר הגדור: **גמ' הוון בעיי מימר.** (סוגיא זו קאי אתא רבן לטן פרק א' א

הגדר מן המלח אינו אסור אלא מן המלח של דג. ואידין יסמיח ואיה מסתין דרין מיתין כל הסוגיא הכא כדרך הירושלמי) רצו בני

הישיבה לומר: מליח לעולם. דדווקא כשנמלח לצורך זמן מרובה חשיב מליח ונאסר מחמת נדרו: הא לשעה לא

אבל אם נמלח לצורך זמן מועט כגון לאכלו מיד לא חשיב מליח ואינו נאסר מחמת נדרו: אמר ר' יודן מן מה דתנינן

הרי עלי כבשר מלוח וכיון נפק הרי זה אסור מליח לשעה אסור הוא. מייית ר' יודן ראייה מוקתני במתני' הרי

עלי כבשר מליח אם נתחנן לכבשר של קרבנות אסור אלמא אפילו אם נמלח לשעה חשיב מליח מדנקרא בשך

קדשים כשר מליח: אי זהו מליח לשעה. כלומר, היכי משכחן לה דמליח קדשים הוי מליח לשעה: כיו דתני.

כדתניא בבבביתא (סבא בבבלי מנחות א'): הרי כיצד הוא עושה. בשעה

שנשד. כמליחת אימורי וחלבי הקרבנות: נותן את המלח על גבי האבר והרופסו

לצר השני וחרר נותן עליו מלח ומקריבן על גבי המזבח: